

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 marca 2021 r.,
sprawy **G. P.**,
w kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 września 2012 r.,
sygn. II AKa (...),
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

- 1. stwierdzić, że brak jest podstaw do wznowienia z urzędu postępowania karnego prawomocnie zakończonego wobec G. P. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt II AKa (...);**
- 2. obciążyć Skarb Państwa wydatkami postępowania w kwestii wznowienia.**

UZASADNIENIE

G. P. wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 października 2011, sygn. akt IV K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt II AKa [...] /12, został skazany za kilka przestępstw, m.in. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i została mu wymierzona za ten czyn kara jednostkowa 9 lat pozbawienia wolności oraz kara łączna 10 lat pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt III KK 165/13, pozostawił kasację obrońcy skazanego G. P. bez rozpoznania, albowiem obrońca skutecznie ją cofnął, a w sprawie nie zachodziły przyczyny zawarte w art. 439 § 1 k.k.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2020 r. obrońca skazanego wniosła o wznowienie z urzędu postępowania prawomocnie zakończonego z uwagi na wystąpienie, jej zdaniem, uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze, tj.;

1. naruszenie art. 351 § 1 k.p.k. oraz § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad wyznaczania i losowania składu orzekającego (Dz. U. z 2003 r, nr 107, poz. 1007) i w konsekwencji zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.;
2. naruszenie art. 113 k.p.k., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k.

Podnosząc takie zarzuty obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pismo obrońcy skazanego G. P. zostało potraktowane jako zasygnalizowanie Sądowi Najwyższemu wystąpienia w niniejszej sprawie uchybień należących do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych i uruchomiło przeprowadzanie czynności z urzędu. W przypadku potwierdzenia istnienia tego rodzaju uchybień, doszłoby bowiem do wznowienia postępowania z urzędu, gdyż wznowienie postępowania karnego na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. z powodu wystąpienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko z urzędu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48).

Analiza akt tej sprawy pozwala stwierdzić, że żadna z okoliczności wskazanych w piśmie obrońcy skazanego nie mieści się w katalogu tych przyczyn, a nadto wskazać należy, że badanie akt wskazuje jednoznacznie, że w sprawie nie występuje żadna inna bezwzględna przyczyna odwoławcza, o jakich mowa w art. 439 § 1 k.p.k.

Ustosunkowując się więc jedynie skrótowo do zasygnalizowanych przez obrońcę skazanego kwestii, należy zauważyć, że:

1. wbrew twierdzeniom obrońcy w sprawie nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., gdyż A. M., będąc sędzią Sądu Rejonowego w G., posiadała delegacje udzielone jej przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Okręgowego w G., co zresztą w zakresie pierwszej delegacji nie jest kwestionowane w piśmie (delegacje t. 50, k. 9653-9657). Z akt sprawy wprawdzie wynika, że pierwsza delegacja do orzekania została wydana w dniu 14 lutego 2006 r. na okres od dnia 20 lutego 2006 r., a zarządzeniem Przewodniczącego wydziału już z dnia 13 lutego 2006 r. sprawa została przydzielona do referatu sędziego A. M.. W zarządzeniu wskazano jednak, że poprzedni sędzia referent odszedł do innego wydziału, a zaszła konieczność utworzenia referatu nowego sędziego rozpoczynającego orzekanie od dnia 20 lutego 2006 r. Z tego faktu w żadnym razie nie można wyciągać wniosków takich jak obrońca, a należy podkreślić, że naruszenie zasad wyznaczania składu orzekającego nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej.
2. Oczywiście ma rację obrońca, że zgodnie z art. 113 k.p.k. orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, jak również należy zauważyć, że obecnie w aktach sprawy brakuje ostatniej strony wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 października 2011 r., sygn. akt IV KK (...). Jednakże okoliczność ta nie potwierdza twierdzeń obrońcy, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt. 6 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 18 września 2020 r., sygn. IV Ko [...] odtworzył akta w zakresie ostatniej strony oryginału wyroku, która uprzednio znajdowała się na karcie 9419. Sąd dokonał tego w oparciu o kserokopię tego wyroku znajdującą się w aktach podręcznych, gdzie na ostatniej 13 stronie wyroku znajdowały się podpisy 5 członków składu orzekającego (k. 1059) oraz sporządzonego odpisu wyroku poświadczonego za zgodność z oryginałem do sprawy o sygn. IV K [...] /15 tegoż Sądu o wydanie wyroku łącznego wobec Z. C..

Odnosząc się do tego drugiego zagadnienia, wydaje się również konieczne zauważenie, że wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 października 2011 r., sygn. IV K (...) podlegał kontroli apelacyjnej oraz kasacyjnej i zarówno Sąd Apelacyjny w (...) jak i Sąd Najwyższy nie stwierdziły wystąpienia w sprawie żadnej z przyczyn odwoławczych, a należy podkreślić, że kontrola podpisów pod orzeczeniem jest jedną z podstawowych czynności kontrolnych każdego Sądu. Nadto trzeba wskazać, że ten wyrok był podstawą wydania kilku wyroków łącznych, nie tylko w sprawie IV K [...] / 15, ale również w sprawie tego też sądu o sygn. IV K [...] / 12 (k. 9975) oraz Sądu Okręgowego w Z., sygn. II K [...] / 13 (k. 9994). Sądy te również nie stwierdzały braku ostatniej strony wyroku. Nadto od chwili wydania wyroku łącznego w sprawie IV K [...] / 15 w dniu 23 czerwca 2015 r. do chwili przesłania akt sprawy skazanemu G. P. do Aresztu Śledczego w G., akta sprawy o sygn. IV K (...) były cały czas w dyspozycji tylko i wyłącznie Sądu Okręgowego w G., który jedynie wysyłał odpisy wyroków: w dniu 6 kwietnia 2016 r. do Komisariatu Policji IV w G. (k. 1022) oraz w dniu 16 marca 2018 r. do Sądu Apelacyjnego w (...) (k. 1023). Należy więc stwierdzić, że do tego czasu ostatnia strona wyroku musiała znajdować się w aktach sprawy. Natomiast, na wniosek skazanego G. P., akta sprawy od dnia 9 października 2019 r. były sukcesywnie przekazywane do Aresztu Śledczego w G. i w dniu 8 listopada 2019 r. zapoznawał się on z tomem 49 akt, z którego ostatnia strona wyroku została prawdopodobnie wycięta, o czym świadczą ślady w aktach oraz nacięcie strony 12 akt. Obecnie Prokuratura Rejonowa w G. wszczęła dochodzenie w sprawie zniszczenia tego dokumentu, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 276 k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw określonych w art. 542 § 3 k.p.k. do wznowienia postępowania z urzędu, orzekając o kosztach na podstawie art. 638 k.p.k.